

VLADIMIR KECMANOVIĆ

SIBIR

■ Laguna ■

Copyright © 2011, Vladimir Kecmanović
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Tanji Petrović,
koja mi je dala ideju za ovu knjigu*

NOĆ JE LIK s kapuljačom na glavi.

Usta se razvlače u kez.

Kao da kažu:

Šta je bilo, dečak, kiša pada, ha?

To su tvoja usta.

Tvoja je i glava koja se podiže prema nebu.

I dlan koji se pruža ne bi li na njega pala koja kap.

Ne, ne pada kiša.

A liku kapuljača nije samo na glavi. Nego – navučena na facu. Do ispod nosa.

Nemaš pojma kako je uspeo da te vidi. Kroz kapuljaču?

A uspeo je.

Jer ti je preprečio put. Skinuo kapuljaču. Uhvatio te za ruku.

I rekao:

Hej.

Frka je kada ti lik bez lica prepreči put.

Čak i ako si stondirana.

I ako lik bez lica dobije lice. I glas.

I ako su ti lice i glas poznati.

Tvoje oči.

Na tuđem licu.

Tuđ a tvoj nos.

Glas koji znaš otkad znaš za sebe.

Tata!

Hej, ti, otkud ovde, kažeš. Ništa, kao, interpol, poter-nica, ovo, ono...

Uvlači te u haustor pored kojeg je stajao. Privlači tvoje lice svom. Zagleda ti se u oči.

Ruku, koju je držao nežno, sada ti žestoko steže.

Drogirana si, kaže besno.

Jok, ti si, kažeš.

Ruku kojom ne steže tvoju, podiže u vazduh. Kao da zamahuje.

Kad si stonirana, refleksi su ti spori.

Pa ipak, brži od pameti.

Trzaš se. Povlačiš glavu. Podižeš ruke. Kao – štitiš lice.

Osećaš kako ti se u glavi bistri. Kao da si popila žestok šamar.

Osećaš kako ti se krv penje u glavu.

Povlačiš ruku iz njegove.

Stiskaš šake u pesnice.

Unosiš mu se u facu.

Šta je bilo, kažeš. Da nećeš da me udariš!?

Gledaš kako se tvoje oči na njegovom licu šire. Kao da je zbunjen. Gotovo – kao da ga je strah.

Sine, kaže, znaš da te nikada nisam udario.

I još:

Nemoj da jedeš govna.

Tvoje oči na njegovom licu netremice te posmatraju.
Kao da te hipnotišu.

Hajde da se ne svadamo, kaže. Znaš i sama da nije
vreme za zajebanciju.

Spušta ti ruku na rame. Grli te.
Opet ti se zagleda u oči.

Slušaj me dobro, kaže. Sve će da bude u redu. Samo
moraš da me slušaš.

Ideš s mojim prijateljem, on će nekoliko dana da pazi
na tebe, kaže. Dok ja ne raščistim ovo sranje.

To je najpouzdaniji čovek, kaže. Dok si s njim, ništa
ne može da ti se desi.

Nemoj ništa da brineš, kaže. Držim stvari pod kontro-
lom. Tvoje je samo da nekoliko dana ne praviš gluposti.

Obećao sam i Mirjani, kaže. Posle ovoga je pizdarija-
ma kraj.

Podiže ruku uvis. Maše.

Odnekud se pojavljuje visok tip. U kožnoj jakni.

Ćale ti spušta ruku na rame.

To je Miki, kaže. Miki, ovo je moja princeza. Da je čuvaš ko oči u glavi. A ona je obećala da će da te sluša.

Miki je klimnuo glavom.

Kao, pozdravio te je.

Kao, slaže se sa ćaletovim rečima.

Lice mu je kamen. Izgleda stvarno opasno. Van Dam varijanta.

Kažeš:

Ništa nisam obećala.

Ćale te steže. Nežno, ali čvrsto.

Onda sada obećaj, kaže.

I još:

Molim te ko boga!

Prvi put ga vidiš zabrinutog. Prvi put čuješ kako mu glas drhti.

Da li si klimnula glavom?

Da li mu se učinilo da si klimnula glavom?

Da li glumi kako mu se učinilo da si klimnula glavom?

Hvala ti, sine, kaže. Pametna tatina ćerka.

I još:

Ajde, daj tati mobilni.

Pa onda:

Ajde, molim te, nemoj da praviš probleme, to je zbog tvoje bezbednosti.

Vadiš mobilni iz tašne. Pružaš mu ga.

Uzima mobilni, stavlja ga u džep.

Smeška se.

Podiže desni prst. Kao: preti.

Kaže:

I drugi, i drugi.

Daješ mu i drugi mobilni. I njega tura u džep.

I dalje smešak. I dalje podignut desni prst.

A levi dlan pružen.

Širiš ruke.

Kaže:

Dobro, dobro, verujem: nemaš treći.

Ljubi te u čelo.

Steže Mikiju ruku.

Navlači kapuljaču na lice.

Nestaje u mraku haustora.

MIKIJEVA RUKA koja se podiže.
Kao – daje znak da ga pratiš.

Kreneš. Pa staneš.

Mikijeva glava koja se osvrće. I ruka koja se pretvara
u trougao.

Kao – očekuje da mu se okačiš.

Stoji.

Stojiš.

Ruka se ispravlja. Hvata te za ruku. Druga Mikijeva
ruka hvata te za šaku. A prva se opet zatvara u trougao.
Oko tvoje ruke.

Okačila si mu se.

Prelazite ulicu. Ulazite u prolaz između dve zgrade.

Tačno preko puta haustora u kom je nestao ćale.

Ulazite u dvorište. U dvorištu su kola.

Nabudžena bembara.

Trougao oko tvoje ruke se ispravlja. Ruka ti, kao mrtva, pada na bok.

Miki otključava vrata BMW-a. Daje ti znak da sedneš.

Kola su mi parkirana na kraju ulice, kažeš. Jebiga, šta s njima?

Kaže:

Čini mi se da je to sad najmanji problem.

Već je obišao kola i otvorio vrata.

Seda. Pali motor.

Nalakćuje se na naslon sedišta. Strelja te pogledom.

Mala, kaže, ulazi i ne zajebavaj!

Kažeš:

Šiš!

U mraku ne vidiš ruku koja hvata tvoju.
Samo osećaš stisak koji te uvlači u kola.

Padaš na sedište. Potrbuške. Čuješ vrata koja se zatvaraju.

Trzaš se – kola naglo kreću.
S mukom se okrećeš dupetom prema sedištu. Podižeš
se i sedaš.

U očima ti blešte ulična svetla.

Vičeš:

Je li, bre, majmune, jel ti ćale rekao da me čuvaš il da
me mlatiš!?

Glas mu je apaurin.

Kaže:

Zaboravi ćaleta. I potrudi se da me ne nateraš da te
mlatim.

ULIČNA SVETLA ti još neko vreme igraju pred očima.

A onda – mrak.

Tu i tamo, opet bljesne poneko svetlo.
Farovi kola pored kojih prolazite.

Pojma nemaš koliko dugo se vozite.

Kad si razbijena, boli te uvo za vreme.

Zato i voliš da se razbiješ.
Ono: tren je večnost, večnost je tren. I tako to.

Ćuti – kao zaliven.

Kažeš:

Ti si neki mnogo razgovoran tip.

A on:

A ti si drogirana ko dupe.

A ti:

Opa, počeli smo i da psujemo.

A on:

Što ne šmrčeš belo, ko sve bogate devojčice. Šta će ti ta sranja?

A ti:

Belo diže, ja volim da me spusti.

A on:

Ti si, kao, retro riba?

A ti:

...

Nemaš pojma šta ti kažeš.

Ili, možda, ni on ništa nije rekao.

Možda ga ništa nisi ni pitala.

Možda žvaćeš sama sa sobom.

U polusnu. Ili u snu.

U KREKETU SAM. Pod jorganom.

Sećam se: izvukao me je iz kola. I vodio po travi. I uveo u neku kuću.

To je – biće – kuća u kojoj sada ležim.

Gledam u tavanicu od drveta.

Drvo deluje moćno.

Žešća lamperija.

Krevet je udoban. Glava mi je teška.
Trebalo mi vremena da je pomaknem.

Ne vidim ništa osim lamperije, na kojoj se nije štedelo.

Gledam šare na drvetu.
Pokušavam od njih da napravim sliku.

Ne ide.

Pogled mi je mutan.
Umesto jedne šare, vidim dve.

Ipak, čini mi se da uspevam.

Od duplih šara pravim brežuljke. Koji mi lelujuju pred očima.

I oblake. Koji lelujuju nad brežuljcima.

Dečija posla.

Pomičem glavu. Glava me boli.

Vidim sobu.

Moćan brodski pod pod moćnom lamperijom.
I španski zidovi.

Pre dvadeset godina, to je bilo in, rekao bi Džejson.
Za pedeset će da bude retro.

Sada je aut.

Na broskom podu je rustičan ćilim.
I jedan kič-sanduk koji glumi kovčeg s blagom. Sa bravom i ključem od lažnog zlata.

Na kovčegu je televizor.

Pored kovčega, u ćošku, gori kvarcna peć.

I to je sve.

Neko je sagradio kuću da se kurči, i počeo da se kurči uređujući je, pa na pola posla otišao da se kurči na drugom mestu.

To ne bi rekao Džejson, to kažem ja.

Osećam da me leđa i bulja bole od dugog ležanja.

Pridižem se da promenim položaj. Podupirem se rukom. Ruka me boli.

Pored kreveta ugledam stočić.

Znači – i stočić je tu.

A na stočiću – daljinski upravljač.

Pomičem drugu ruku da ga dohvatim.

I druga ruka me boli.

Hvatam ga i počinjem da pritiskam dugmiće.

Mrtav je.

Daljinski upravljač? Ili televizor?

Vraćam daljinski na stočić.

Ponovo se izvaljujem na leđa.

Otkrivam se.

Vidim: ležim u pantalonama i bodiju.

Cipele mi je, biće, on izuo. On mi je, valjda, skinuo bundicu.

Spuštam glavu na jastuk.

Gledam brežuljke i oblake koji lelujaju na lamperiji.

Zamišljam sebe kako, u polusnu, mrtva-drogirana, bauljam po travi.

Dok me on pridržava. I uvodi u kuću.

Pitam se koliko dugo sam spavala.

Pokušavam da mu se setim lika.

Pitam se gde je sad.

Onda se pitam kako znam da je to po čemu sam bauljala bila trava.

I – čini mi se da se prisećam kako je trava bila osvetljena. A kuća mračna.

Da li zato što je spoljašnje svetlo bilo upaljeno?

Ili zato što je on upalio baterijsku lampu?

Ili nije gorelo nikakvo svetlo? I trava nije bila osvetljena?

Više se ništa ne pitam. I ničega se ne prisećam.

Samo lebdim nad brežuljcima i oblacima.

Od drveta.